audent. Cum enim rursus insaniam in se ipsis conceperint, imbutis manibus turpitudinis suæ surgunt, & manus suas inquinatas habentes, nudi toto corpore precantur, tamquam per hujusmodi operationem inveniant dicendi apud Deum libertatem. Corpora autem sua tum muliebria, tum virilia, noctu ac diu curant unguentis, balneis, epulationibus, & ebrietatibus vacantes. Detestantur jejunantem, dicentes quod non oportet jejunare: principis enim qui fecit sæculum, est jejunium: verum oportere nutriri, ut corpora sint robusta, quo possint fructum reddere in tempore suo. Hucusque de eorum turpitudine & execrandis mysteriis Epiphanius, qui hæc omnia exploratissima habuit, cum in Ægypto esset, ab iis qui ejusdem sectæ erant, ut ipse testatur, de iisdem agens in fine.

XXIX. Hæc ergo cum hi omnium scelestissimi operarentur, quæ nec quævis gentes barbaræ, quæ ignorant Deum, ausæ fuerint meditari; tamen non tantum se Gnosticos, sed & Christianos nominabant: hæc omnia illis suggerente diabolo, ut horum nefandis sceleribus posset sancta ac pura Christiana religio infamari: unde idem auctor hæc habet inferius (*a*): *Indiderunt enim sibi cognomen Christianorum, ad hoc ut Gentes per ipsos offendantur, & sanctæ Ecclesiæ Dei utilitatem & veram prædicationem propter illorum nefaria facta & incomparabilem improbitatem aversarentur: & ipsorum assiduo nefaria opera considerantes, putent etiam sanctas Dei Ecclesias tales esse, & avertant (velut dixi) aures a Dei & veritatis doctrina.* Hæc ipse: sed & longe ante ipsum sic Irenæus: *Ipsi ad detractionem divini nominis & Ecclesiæ, quemadmodum & Gentes, a satana præmissi sunt: uti secundum alium modum quæ sunt illorum audientes homines, & putantes omnes nos tales esse, avertant aures suas a præconio veritatis: aut videntes quæ sunt illorum, omnes nos blasphement, in nullo eis communicantes, neque in doctrina, neque in moribus, neque in quotidiana conversatione.* Hæc Irenæus (*b*).

(*a*) *Epiph. hæres. 27.* Consilium diaboli de Gnosticis.

(*b*) *Iren. lib. 1. cap. 24.*

XXX. Porro Judæorum opera Christianis semper adversantium has esse calumnias adversus eos toto Orbe divulgatas, Origenes (*c*) agens contra Celsum testatur, sic dicens: *Apparet sane nil secus egisse, ac Judæi in ipso Christianæ religionis & veræ disciplinæ primordiis factitabant, qui ad nostræ doctrinæ notam & infamiam illud disseminarent, quod Christianis puerum aliquem immolandi mos esset, cujus & carnem singuli degustarent. Insuper & id mendacio effingebant, quemadmodum qui ex Christiana essent hac disciplina, cum ea quæ in operto fiunt, facere vellent, extinctis luminibus, ei quam quisque nactus esset, admiscerentur. Quæ infamia olim temere edita, plurimos occupabat, qui essent a fide hac alieni, persuasumque haberent istiusmodi jam esse Christianos: & ad id temporis sic fallit nonnullos præsumpta hæc & prava opinio, ut ea de causa Christianos aversentur, ne vel simplicia cum eis ineant verba.* Hæc Origenes.

(*c*) *Origen. contra Cels. lib. 6.* Infamia gravis irrogata Christianis.

XXXI. *His igitur diabolus* (inquit Eusebius *d*), *qui ex maleficiis capit lætitiam, tamquam suæ nequitiæ ministris forte usus est, quo qui fidem receperant, illorum suasu non solum in fraudem inducti, ad acerbum adeo & miserabilem interitum quasi constricti arriperentur, verum etiam Gentibus, quæ erant a fide alienæ, copiam & tamquam ansam præberent sacrosancto Dei verbo petulanter impieque obtrectandi; eo plane consilio, ut fama de istorum flagitiosæ vitæ ratione passim dissipata, tur-*

(*d*) *Euseb. lib. 4. c. 7.* Calumniæ in Christianos.

esse apud se arcana, & non permittere omnibus, ut ea scripta legant.

V. *Disciplina silentii fideles non respiciebant.* Porro inter omnes convenit, eam disciplinam pro Catechumenis, Judæis & Gentilibus observatam fuisse, non vero pro Fidelibus seu baptizatis, quibus cuncta Religionis Catholicæ mysteria absque ulla verborum ambage exponi poterant. Putabant enim Patres sequendum sibi grave illud Christi mandatum apud Matthæum cap. 7. *Non esse dandum sanctum canibus, nec margaritas projiciendas esse ante porcos.* Cum vero SS. Patres unanimi voce ex verbis Christi relatis disciplinam arcani introductam fuisse asserant, liquet eam ex traditione Apostolica provenisse: neque enim communis ille Ecclesiarum consensus ex decreto alicujus particularis vel generalis Concilii ortum duxit, sed omnes per orbem Ecclesiæ eamdem disciplinam observarunt, absque eo quod certo quodam tempore ea cœpisse reperiatur. Quare, juxta D. Augustini regulam, hæc una ex iis est, quæ ex traditione Apostolica ad nos pervenere.

VI. *Ritus & dogmata Sacramentorum occultata.* Non solum Sacramentorum ritus, sed etiam dogmata occultari olim solita. Casaubonus Exercitatione XVI. in Baronium ait: *Cum in Sacramentis tria occurrant considerandæ, symbola, significantia, res symboli significatæ, & ritus celebrandorum Sacramentorum; Veteres non adeo olim ceres in Sacramentis significatas, & efficaciam illorum siluisse, quam symbola ipsa, & ritus ac rituum causas.* Et quamvis propter Eucharistiæ Sacramentum Casaubonus dicere debuisset non solum res symboli significatas, sed etiam *sub eis contentas*, ac magnum ejus verba errorem contineant, in eo quod negant, res in Sacramentis significatas vel contentas olim occultari consuevisse; ejus tamen observationem verissimam esse clamat Albertinus, aitque, arcani disciplinam apud Orthodoxos in mera rituum occultatione olim sitam fuisse. At complura sunt SS. Patrum testimonia, ex quibus luce clarius monstrari potest, antiquam Ecclesiæ disciplinam non solum in symbolis Sacramentorum, eorumque ritibus, sed etiam in rebus per ipsa significatis, seu